

skih primirja protestantima, pokazalo se brzo, kad je ponovno sazvan tridentinski koncil, na koji su protestanti (1551.) imali da pošalju svoje delegate. Zaključci koncila su trebali da budu obavezni za sve protestante. Car je naredio da protestanti odu na koncil i poslije njega primjenjuju njegove odluke. Poznavajući taktiku Rima, Vlačić je znao, da koncil neće moći da donese protestantima ništa drugo nego diktat, kome su se imali i pokoriti, a ako se ne pokore, novi vjerski rat protiv njih.

Ma koliko je Vlačić cijenio ljude, on je sve podredio Bogu i govorio je ne samo protiv Rima, nego i protiv cara, čiji mač mu je visio za vratom:

»Warum seid ihr doch so hochmütig und ungewehr, was last ihr euch nur beduncken? Seid ihr nicht eben so wol arme elende sterbliche Menschen als wir? Warum last ihr den eweren stoltzten sinn übermuth nicht sincken... Oder meinet ihr das wir kleine Würmel oder Schuhhadern sind, das ihr uns so mutwilliglich ohne alle Scheue und Gottes Furcht mit Füßen trettet.«³⁹⁾ (Flacius, Eine gemeine Protestation und klagschrift aller frommen Christen wieder das Interim, 1548).

Kako je to sasvim drukčiji govor, nego govor Melanchtonov. Ni traga kolebanja kod Vlačića, ni traga kompromisnosti, ni traga apriornog poštovanja vlasti. Što on radi to je po potrebi i protiv cara i protiv knezova. On diže ljude, zvoni na uzbunu, jača duhove, dokazuje originalnim, do tada neobjavljenim pismima Lutherovim, da bi Luther isto tako postupio. Nikad mu car i saksonski knez neće zaboraviti da je on bunio duhove protiv njihovih na-

³⁹⁾ »Zašto ste vi tako oholi i neuviđavni, šta vi mislite? Zar niste i vi isto takvi bijedni i smrtni ljudi kao i mi? Zašto ne spustite vaš ponos i oholost?... Ili vi mislite, da smo mi mali crvići i krpe za cipele, koje možete oholo satrti bez svakoga stida i straha božjega?«